

Sygn. akt V Ka 222/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

Sędziowie: SSO Sławomir Klekocki

SSO Olga Nocoń

Protokolant: Monika Szymik

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2014 r.

sprawy:

W. D. /D./

córki T. i E.

ur. (...) w R.

oskarżonej o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w związku z art. 286 § 1 kk

i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 11 marca 2014 r. sygn. akt II K 173/11

I. zmienia zaskarżony wyrok, w ten sposób, iż ustala że oskarżona w dniu

14 listopada 2008 roku w R. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i zamiarze aby inna osoba dokonała czynu zabronionego pomogła S. K. w uzyskaniu z (...) Bank (...) S.A. Oddział

w R. przy ul. (...) pożyczki pieniężnej w kwocie 20.000 złotych,

w ten sposób, że w rozmowie telefonicznej z pracownikiem tego banku wprowadziła go w błąd potwierdzając fakt zatrudnienia S. K.

w swojej firmie (...) D. W. w siedzibie w R. przy ul. (...) i uzyskiwania zarobków w wysokości 2.500 złotych, które to dane były nieprawdziwe i przyczyniły się do uzyskania przez S. K. pożyczki w kwocie 20.000 złotych, której wymieniony nie spłacał czym wyczerpała znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 kk w związku z art. 286 § 1 kk

i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. obciąża oskarżoną na rzecz Skarbu Państwa opłatą za II instancję w kwocie

280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych i zasądza od niej wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.

sygn. akt V Ka 222/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Raciborzu wyrokiem z dnia 11 marca 2014 roku sygn. akt II K 173/11 uznał oskarżoną W. D. za winną tego, że w dniu

14 listopada 2008 r. w R. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej

i w zamiarze aby inna osoba dokonała czynu zabronionego pomogła S. K. w uzyskaniu z (...) Bank (...) S.A. Oddział w R. przy ul. (...) pożyczki pieniężnej w kwocie 20.000 złotych przy użyciu podrobionego dokumentu, w ten sposób, że w rozmowie telefonicznej z pracownikiem tego banku wprowadziła go w błąd potwierdzając fakt zatrudnienia S. K. w swojej firmie (...) D. W. z siedzibą w R., przy ul. (...) i uzyskiwania zarobków w wysokości 2.500 złotych, które to dane były nieprawdziwe i przyczyniły się do uzyskiwania przez S. K. pożyczki

w kwocie 20.000 złotych, której wymieniony nie spłacał tj. popełnienia czynu z art. 18 § 3 kk w związku z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk oraz art. 270 § 1 kk

w związku z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w związku z art. 11 § 3 kk i art. 19 § 1 kk skazał ją na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata.

Na mocy art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył oskarżonej karę grzywny

w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10,00 (dziesięciu) złotych.

Na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące wydatki w kwocie 76,00 (siedemdziesiąt sześć) złotych i opłatę w kwocie 280,00 (dwieście osiemdziesiąt) złotych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonej zaskarżając niniejszy wyrok w całości, co do winy i kary i orzeczeniu temu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżona W. D. popełniła zarzucany jej czyn poprzez potwierdzenie

w rozmowie telefonicznej z pracownikiem banku faktu zatrudnienia S. K. we własnej firmie, gdzie w rzeczywistości W. D. takiej okoliczności nie potwierdziła w czasie rozmowy telefonicznej, gdyż w jej ocenie telefon odebrała zupełnie inna osoba, która działała w porozumieniu ze świadkiem W. też współoskarżonym

w niniejszej sprawie, oskarżonej nie można przypisać jakiegokolwiek zamiaru działania w celu udzielenia pomocy w oparciu o którą wyłudżono kredyt bankowy;

2. obrazę prawa procesowego, a to art. 3, 4 kpk w związku z art. 424 kpk poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego,

a to w szczególności wyjaśnień oskarżonej, a także zeznań świadka W.,

a przede wszystkim rozstrzygnięcie wszelkich wątpliwości, które pojawiły się w sprawie na niekorzyść oskarżonej, a to w szczególności dlatego, że brak jest jakichkolwiek dowodów, iż pracownica banku rozmawiała z oskarżoną,

a nadto nie można przypisać winy oskarżonej za rozmowę telefoniczną, gdyż w żadnej mierze tego typu działanie nawet gdyby było oparte o fakty nie może być penalizowane, bo nie przewidziane to jest stosownymi przepisami

w oparciu o które przyjęto sprawstwo oskarżonej.

Wskazując na powyższe wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu oraz obciążenie kosztami postępowania Skarbu Państwa;
2. jedynie z ostrożności procesowej o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania w innym składzie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja obrońcy oskarżonej, co do zasady na uwzględnienie nie zasługiwała.

Podniesiony w tej apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść nie był zasadny. Powyższy zarzut byłby słuszny tylko wtedy gdyby Sąd I Instancji oparł swój wyrok na faktach które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem sąd ten wskazał dowody na których oparł swoje ustalenia faktyczne, a jednocześnie wskazał przesłanki którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Sąd I instancji – mając do wyboru przeciwstawne w swej treści oświadczenia - poczynił ustalenia opierając się na zeznaniach świadków: G. M., K. P., a nade wszystko złożonych w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnieniach oskarżonej uznając je za wiarygodne, zaś wyjaśnieniom oskarżonej złożonym w toku postępowania jurysdykcyjnego tego waloru odmówił. Z faktu, że sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów – do czego z resztą był zobowiązany – nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne, jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy zakreślone w przepisach postępowania, zgłasza zaś w art. 4 i 7 kpk.

W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, zaś swój pogląd na ostateczny wynik przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Odnośnie wyjaśnień oskarżonej złożonych w toku postępowania sądowego na które w swojej apelacji powołuje się obrońca oskarżonej, to wypada tylko zauważyć, że te wyjaśnienia oskarżonej zostały poddane przez Sąd I instancji wnikliwej analizie i konfrontując je z całokształtem ujawnionych okoliczności Sąd Rejonowy uznał je za niewiarygodne. Teza oskarżonej, iż nie rozmawiała w ogóle z pracownikami banku w sprawie zatrudnienia oskarżonego S. K. stoi w oczywistej

opozycji z tymi jej wyjaśnieniami w których konsekwentnie fakt ten potwierdzała. Oceniając pod kątem zasad logiki obydwie te przeciwstawne wypowiedzi jako oczywiście wiarygodne jawią się te wyjaśnienia, które oskarżona złożyła w toku postępowania przygotowawczego. Trudno bowiem sobie nawet wyobrazić aby pracownik banku weryfikując oświadczenie wnioskującego o kredyt zwracał się do osoby, która tylko podszywa się pod oskarżoną. Z resztą skąd osoba ta mogła znać odpowiedzi na pytania odnośnie charakteru zatrudnienia i wysokości zarobków deklarowanych przez S. K.. Taka zatem ocena tych dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy nie zawiera w sobie ani błędu ani nie jest oceną dowolną skoro została poparta wszechstronną analizą całokształtu okoliczności sprawy.

Tym samym za całkowicie nietrafne należy uznać zarzut obrazy prawa procesowego mający polegać na naruszeniu norm procesowych prowadzący w efekcie do błędu w ustaleniach faktycznych.

Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny, sprowadziły się do negowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami

i wnioskami własnymi, w żadnym zaś razie nie podważyły one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I Instancji materiału dowodnego nie ulega wątpliwości, że oskarżona dopuściła się przypisanego jej przestępstwa .

Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy, ani też podstaw do jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Nie wątpliwie jednak sąd meriti dopuścił się obrazy prawa materialnego , a to art. 270§ 1 kk. Na wstępie wskazać należy, iż art. 270 § 1 kk przewiduje 2 postacie fałszowania dokumentów – podrobienie i przerobienie. Dokument jest podrobiony wówczas, gdy nie pochodzi od osoby w imieniu której został sporządzony, zaś przerobiony jest wówczas gdy osoba nieupoważniona zmienia dokument autentyczny. Przez podrobienie dokumentu należy rozumieć sporządzenie dokumentu polegającego na zachowaniu pozorów, że dokument pochodzi od innej osoby, przerobienie dokumentu zachodzi wówczas gdy na dano mu inną treść od autentycznej. Dla realizacji znamion podrobienia czy przerobienia dokumentu nie ma

znaczenia czy jego treść odpowiada stwierdzonemu w nim stanowi faktycznemu. Okoliczność ta ma znaczenie wyłącznie w przypadku tzw. fałszu intelektualnego, który przewiduje art. 271§ 1 kk .

Tymczasem w przedmiotowej sprawie oskarżony S. K. nie podrabiał ani nie przerabiał swojego oświadczenia o osiągniętych zarobkach, albowiem dokument ten pochodził od niego i nie ingerował on w jego materię - nie mamy zatem do czynienia z tzw. fałszem materialnym (art. 270 § 1 kk). Fakt, iż jego oświadczenie zawierało nieprawdę można rozpatrywać wyłącznie na gruncie tzw. fałszu intelektualnego (art. 271 § 1kk) lecz w tym wypadku oskarżony nie ma waloru podmiotu mogącego dopuścić się tego przestępstwa. Dlatego też sam, nie kwestionowany fakt ustalenia, iż oskarżony w swoim oświadczeniu o stanie majątkowym potwierdził nieprawdę nie przesądza o tym, że używając je jako autentyczne działaniem swym zrealizował znamiona przestępstwa określonego w art. 270 § 1 kk. Tym samym również oskarżona nie mogła się dopuścić pomocnictwa do popełnienia tego przestępstwa.

Z tych powodów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok eliminując z opisu przypisanego oskarżonej czynu określenie „podrobionego dokumentu” zaś z kwalifikacji prawnej czynu art. 270§ 1.

Wymierzonej oskarżonej kary pozbawienia wolności nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surową uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu, wysokość szkody oraz fakt, iż orzeczono ją z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Z tych powodów Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej.